

Arrest

nr. 130 315 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
                      2. X
                      3. X
                      4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X,X, X en X, die verklaren van Azerbeidjaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt. De bestreden beslissing werd ter kennis gebracht op 26 november 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Azerbeidjaanse nationaliteit te zijn, geboren te Baku respectievelijk op (...) 1961 en op (...) 1968, en de kinderen op (...) 1987 en (...) 1993.

Op 23 juli 2010 dienden verzoekers een asielaanvraag in.

Op 23 maart 2012 besliste het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) om aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Tegen deze beslissing dienden zij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 24 april 2012 werd aan verzoekers het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*). Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad.

Bij arresten nrs. 97 952 en 97 953 van 27 februari 2013 verwierp de Raad het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 april 2012 heeft eerste verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ingediend.

Op 13 juni 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

Bij schrijven van 4 juni 2012 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in.

Bij arresten nrs. 88 548 t.e.m. 88 551 van 28 september 2012 weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

Op 7 januari 2013 verklaarde verweerder de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 5 februari 2013 werd t.a.v. eerste en tweede verzoeker opnieuw een bijlage 13*quinquies* genomen, betekend per aangetekend schrijven van 6 februari 2013.

Op 22 februari 2013 dienden verzoekers een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in.

Op 11 oktober 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvraag onontvankelijk.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid. Het feit dat betrokkenen sinds juli 2010 in België verblijven, geïntegreerd zij en dit staven aan de hand van attesten van de cursus maatschappelijke oriëntatie en dit duurzame sociale bindingen zou hebben teweeggebracht, het centrum van hun belangen in België zou liggen, Nederlands leren en spreken en ter staving hiervan diverse deelcertificaten en attesten voorleggen van de lessen Nederlands, een plaats zouden gevonden hebben waar zij zich ten volle zouden kunnen ontplooiën, het hen niet ontbreekt aan inzet om enthousiasme om te werken wat ze staven aan de hand van attesten van trajectbegeleidingen en beroepsopleidingen bij de VDAB en bij het deeltijds onderwijs alsook diploma's en schoolattesten voorleggen die ze behaalden in Azerbeidzjan, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, op zeer intense wijze zouden zijn overgegaan tot de verinnerlijking

van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt en dit op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven, volgende bewijzen voorleggen: betaalbewijzen van de huur en energiefacturen; bewijzen van een bankrekening die ze alhier geopend hebben; aanslagbiljet van de personenbelasting, huurovereenkomst van datum 28.08.2010, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkenen halen in het verzoekschrift aan dat NA over een arbeidskaart C beschikt en tewerkgesteld was. Hij staft dit aan de hand van een arbeidsattest van datum 11.01.2013, diverse loonfiches en een arbeidsovereenkomst van datum 08.10.2012 en voegt ook briefwisseling toe van de Vlaamse Overheid. Ook NA M legt een arbeidskaart C toe en bewijzen van de aanvraag voor een beroepskaart voor hem en zijn partner. Dit vormt geen buitengewone omstandigheid voor regularisatie aangezien een tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang hun asielpcedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking zouden zijn gekomen met het gerecht en over een blanco strafregister zouden beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Ze dienden op 23.07.2010 een asielaanvraag in, die op 04.10.2012 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen aangetekend via de post betekend op 08.02.2013 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 2 jaar 2 maanden en 11 dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat een terugkeer naar het land van herkomst voor hen een trauma zou betekenen in dit stadium van hun integratie en dat het onwenselijk zou zijn voor hen om terug te keren. Zij tonen dit echter op geen enkele wijze concreet aan. De loutere vage bewering dat zij een trauma zouden oplopen en dat het onwenselijk zou zijn voor hen om terug te keren naar het land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980."

Op 11 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing tot inreisverbod ten aanzien van eerste, tweede en derde verzoeker, (bijlage 13sexies).

Op 26 november 2013 gaf verweerder aan vierde verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 27 februari 2014 nam verweerder ook een beslissing tot inreisverbod ten aanzien van vierde verzoeker (bijlage 13sexies).

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in hun eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

"11.1.1. In de bestreden beslissing valt te lezen: "[...]"

11.1.2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn."

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.¹

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

11.1.3. De verwerende partij stelt dat de elementen tot integratie van verzoekende partijen niet verantwoord zijn waarom de aanvraag niet vanuit het land van herkomst kan ingediend worden.

Verwerende partij motiveert als volgt: "[...]."

Verzoekende partijen begrijpen niet waarom bovenstaande elementen niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden?

Nergens in de Vreemdelingenwet - ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd aan welke elementen de buitengewone omstandigheden moeten voldoen.

De verzoekende partijen begrijpen de stelling van verwerende partij ' dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden zijn' dan ook niet, voor deze stelling bestaat immers geen enkele wettelijke basis.

In die zin menen de verzoekende partijen dan ook dat de verwerende partij zowel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de formele motiveringsplicht heeft geschonden.

11.1.4. De elementen qua integratie fungeren juist als buitengewone omstandigheid. Aangezien verzoekende partijen zo goed geïntegreerd zijn in onze samenleving is het voor hen thans onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst. Verzoekende partijen hebben alhier hun leven opgebouwd en een uitgebreide vrienden- en kennissengroep uitgebouwd. Een verwijdering van verzoekende partijen naar hun land van herkomst zou een nefast betekenen voor hun integratie.

11.1.5. Zoals hierboven omschreven, moet de thans bestreden beslissing feitelijk EN rechterlijk te begrijpen zijn.

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijk motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!"

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip

“afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De formele motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

[...].

§ 2

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris/minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State betreffen omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag en kunnen zij derhalve niet verantwoorden waarom de aanvraag in België, en niet in het buitenland, is ingediend.

Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissing niet zou gesteund zijn op rechtelijke en feitelijke motieven.

De bestreden beslissing geeft nochtans duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, m.n. artikel 9bis van de vreemdelingenwet en het feit dat de aangehaalde elementen, die verweerder in detail opsomt, geen buitengewone omstandigheid vormen omdat ze niet verantwoorden dat de aanvraag tot verblijf in België wordt ingediend. Verweerder verduidelijkt eveneens dat de arbeidskaart C van derde verzoeker alsook diverse loonfiches en een arbeidsovereenkomst geen buitengewone omstandigheid voor regularisatie zijn omdat de tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang de asielpcedure niet was afgesloten. Hij verwijst ernaar dat een blanco strafregister op zich niet buitengewoon is omdat van elke in België verblijvende persoon wordt verwacht zich aan de in België van kracht zijnde wetgeving te houden. Verweerder vervolgt met een verwijzing naar het voorlopig karakter van het verblijfsrecht dat werd toegestaan tijdens de asielpcedure die op zich niet onredelijk lang was volgens hem en naar het bevel om het grondgebied te verlaten waaraan geen gevolg werd gegeven door verzoekers. Ook op de door verzoekers aangehaalde schending van artikel 8 van het EVRM wordt door verweerder ingegaan. Waar verzoekers in de aanvraag nog hadden aangevoerd dat een terugkeer naar Azerbeidzjan traumatisch zou zijn en onwenselijk, antwoordt verweerder dat dit op geen enkele wijze concreet werd aangetoond. Tot slot verduidelijkt verweerder nog waarom een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zich onderscheidt van een regularisatieaanvraag in het kader van de wet van 22 december 1991.

De Raad ziet dan ook niet in hoe verzoekers redelijkerwijs kunnen stellen dat de bestreden beslissing niet zou gesteund zijn op een rechtelijke en feitelijke motivering. Deze laatste is juist omstandig gemotiveerd zodat voldaan is aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekers voeren verder aan dat zij niet begrijpen waarom de elementen van integratie niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Zij stippen aan dat nergens wettelijk wordt vastgelegd aan welke elementen de buitengewone omstandigheden moeten voldoen. Zij menen dat juist omdat zij zo goed geïntegreerd zijn in de samenleving, het thans onmogelijk is terug te keren naar het herkomstland en nefast voor de integratie.

Zoals *supra* uiteengezet behoren elementen van integratie tot de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag tot regularisatie, terwijl in de ontvankelijkheidsfase de vraag moet beantwoord worden waarom verzoekers hun aanvraag niet in het buitenland kunnen indienen en bijgevolg van de uitzondering op de regel moeten kunnen genieten. Bijgevolg kon verweerder op afdoende wijze motiveren dat de aangehaalde elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken, die verantwoordt dat de aanvraag om machtiging in België wordt ingediend. Als verzoekers geen buitengewone omstandigheden kunnen aanhalen die het hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om deze regel te volgen, dan kan verweerder redelijkerwijs verwachten dat zij terug naar het herkomstland zouden gaan om de nodige formaliteiten te verrichten en om de aanvraag wetsconform in te dienen. Verzoekers halen geenszins elementen aan in de zin van een oorlogssituatie in het land van herkomst, de afwezigheid van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst,

moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. die volgens de Raad van State als buitengewone omstandigheden kunnen worden aangemerkt. Het feit dat een integratieproces wordt onderbroken of men ertoe verplicht is via moderne communicatiemiddelen zijn uitgebreide vrienden- en kennissenkring te contacteren, betekent niet dat het onmogelijk of zeer moeilijk is om een aanvraag in te dienen in het buitenland. Verzoekers tonen dit ook niet aan, doch beperken zich tot een gratuite bewering dat het voor hen bijzonder moeilijk zou zijn om de aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen.

Waar verzoekers stellen dat er geen wettelijke basis is waarin wordt vastgelegd aan welke elementen de buitengewone omstandigheden moeten voldoen, wijst de Raad er vooreerst op dat § 2 van artikel 9bis van de vreemdelingenwet alvast enkele gevallen op niet-exhaustieve wijze opsomt die geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Voor het overige wijst de Raad erop dat het de bedoeling is geweest in deze een ruime discretionaire bevoegdheid te geven aan verweerder om de termen "buitengewone omstandigheden" op casuïstische wijze te interpreteren en dat de regel de aanvraag in het buitenland is en de uitzondering de aanvraag in België, die op restrictieve wijze moet worden geïnterpreteerd. Uiteraard zal een discretionaire bevoegdheid de overheid geenszins van de verplichting ontslaan tot formele motivering, wel integendeel. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185). De Raad meent echter dat zoals *supra* aangegeven, verweerder op omstandige wijze in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd aangaande de redenen waarom geen buitengewone omstandigheden werden aangenomen.

Indien men er de wetsgenese op naslaat, moet ook worden vastgesteld dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip "buitengewone omstandigheden". De minister lichtte dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toe: *"Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken."*; (Parl.St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl.St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.) Ook ná de wetswijziging van 15 september 2006 werd door verweerder benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 is niet aannemelijk, evenmin als de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

In hun tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsverplichting en van het consequentiebeginsel.

Zij lichten hun tweede middel toe als volgt:

“11.2.1. De Verzoekende partij is van mening dat het inreisverbod, dat eveneens ter kennis gegeven werd op 26 november 2013 op grond van artikel 74/11, § 1 tweede lid van de Vreemdelingenwet, in strijd is met de materiële motiveringsplicht en het consequentiebeginsel.

11.2.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

11-2.3. In de bestreden beslissing valt immers te lezen dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn die rechtvaardigen dat de aanvraag tot humanitaire regularisatie in België kan worden ingediend.

Verzoekende partij kan deze redenering echter moeilijk volgen, aangezien verwerende partij dezelfde dag een inreisverbod opgelegd heeft en dus zelf een buitengewone omstandigheid heeft gecreëerd door een inreisverbod af te geven aan verzoekende partijen.

Immers tesamen met de thans bestreden beslissingen kregen verzoekende partijen dd. 26 november 2013 (NA, NM en NA) eveneens een inreisverbod van drie jaar opgelegd.

Verzoekende partijen begrijpen niet hoe verwerende partij kan stellen dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn die verhinderen dat de aanvraag in het land van herkomst kan ingediend worden, immers indien verzoekende partijen hun aanvraag effectief vanuit hun land van herkomst zouden indienen, kunnen verzoekende partijen voor minstens drie jaar niet terugkeren naar België.

Verwerende partij heeft eigenlijk een 'buitengewone omstandigheid' opgelegd aan verzoekende partijen door aan hen inreisverboden te betekenen.

Dit is niet ernstig.

11.2.4. De thans bestreden beslissing en de beslissingen tot inreisverboden zijn immers in strijd met elkaar. In deze zin is er dan ook sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht en van het consequentiebeginsel.”

De Raad kan verweerder volgen waar deze in de nota opmerkt dat, zoals blijkt uit de aanhef van het verzoekschrift, het inreisverbod dat ter kennis werd gebracht op 26 november 2013, niet het voorwerp uitmaakt van huidig verzoekschrift. Bijgevolg kunnen niet op ontvankelijke wijze de schending van de materiële motiveringsplicht of van het consequentiebeginsel worden ontwikkeld tegen dit inreisverbod.

In deze zin is het tweede middel onontvankelijk.

Waar verzoekers het argument van het inreisverbod inroepen tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, en in die zin het inreisverbod beschouwen als een buitengewone omstandigheid, gecreëerd door verweerder, merkt de Raad vooreerst op dat zulks niet kan leiden tot een schending van de materiële motiveringsplicht daar dit geenszins in de aanvraag werd vermeld als buitengewone omstandigheid en verweerder hierover dan ook niet diende te motiveren. *Stricto sensu* maakt het inreisverbod een indiening van een regularisatieaanvraag in het herkomstland niet zeer moeilijk of onmogelijk. Weliswaar zal er dan geen sprake zijn van een tijdelijke verwijdering teneinde de nodige formaliteiten te voldoen, maar verzoekers wezen erop attent gemaakt dat conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet de minister of zijn gemachtigde het inreisverbod kan opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen. Deze gemotiveerde aanvraag wordt in principe door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland.

Verder merkt de Raad op dat de inreisverboden werden vernietigd bij de arresten met nrs. 130 273, 130 274, 130 275 en 130 282, zodanig dat dit argument niet langer dienstig kan worden aangevoerd.

Het tweede middel is zonet onontvankelijk, minstens ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU